

ről éreznek meg azok, akik igazán siratnak; egyszóval *titok*, amely el van keverve lényünkben s csak lényünk legbensőbb gyökereivel érzékelhető, mint öntudatunk közvetlen adottsága. Nem tudom más-képpen megmondani, hogy mi a székely lélek, csak a népmese gondolatával: egy láthatatlan csillag véres, kacagó homlokokon.

Ravasz László.

HANGVERSENY AZ OKTÓBERI KERTBEN.

E csacska dal
ma ravatal:
a Nyarat temetem,
a lenge csend
kerengve leng
a sápadt tetemen.

Mogorva gond
borongva dong
a szív sugár hitén,
mint bús darázs
a mult danás
szivárványos vizén.

A tarka agy
ma balgatag
már nem emlékezik
s a füleket
vad ütlegek:
sikolyok vérezik.

A nap korong
arany kolomp
a bárányfellegen.
A lomha gong
jajongva kong:
a Nyarat temetem!

Rá szagatott
vád-dallamok
kelnek, hömpölygenek
s mint ezer síp
egyben sívít
sebzett kertek felett.

Mint juvolák
mandulafák
széljárt ága remeg,
hűs vízen át
fű-citerák
sajgó kara rezeg.

Gyöngyháznyelű
primhegedű
a dérvert somfagaly,
lány szólama
száz oboa
bűbánatába hal.

Tar orgona
bűgő dala
lány chordlist susog
s a lomb alatt
felzsonganak
mély kontra-basszusok.

És ily csodát!
hisz összevág
száz különféle nesz,
a nap alatt
száz dal-patak
összhangja csörgedez.

A földre túl,
a nap le hull
— szárnysegett főzenész —
egy pillanat,
mind megszakad . . .
száz hangszer hangja vész.

Az esti fény
a csend vizén
fáradtan ellebeg
s a szív falán
visszhang gyanánt
a végakkord rezeg.

Széfeddin Szeftket bej.